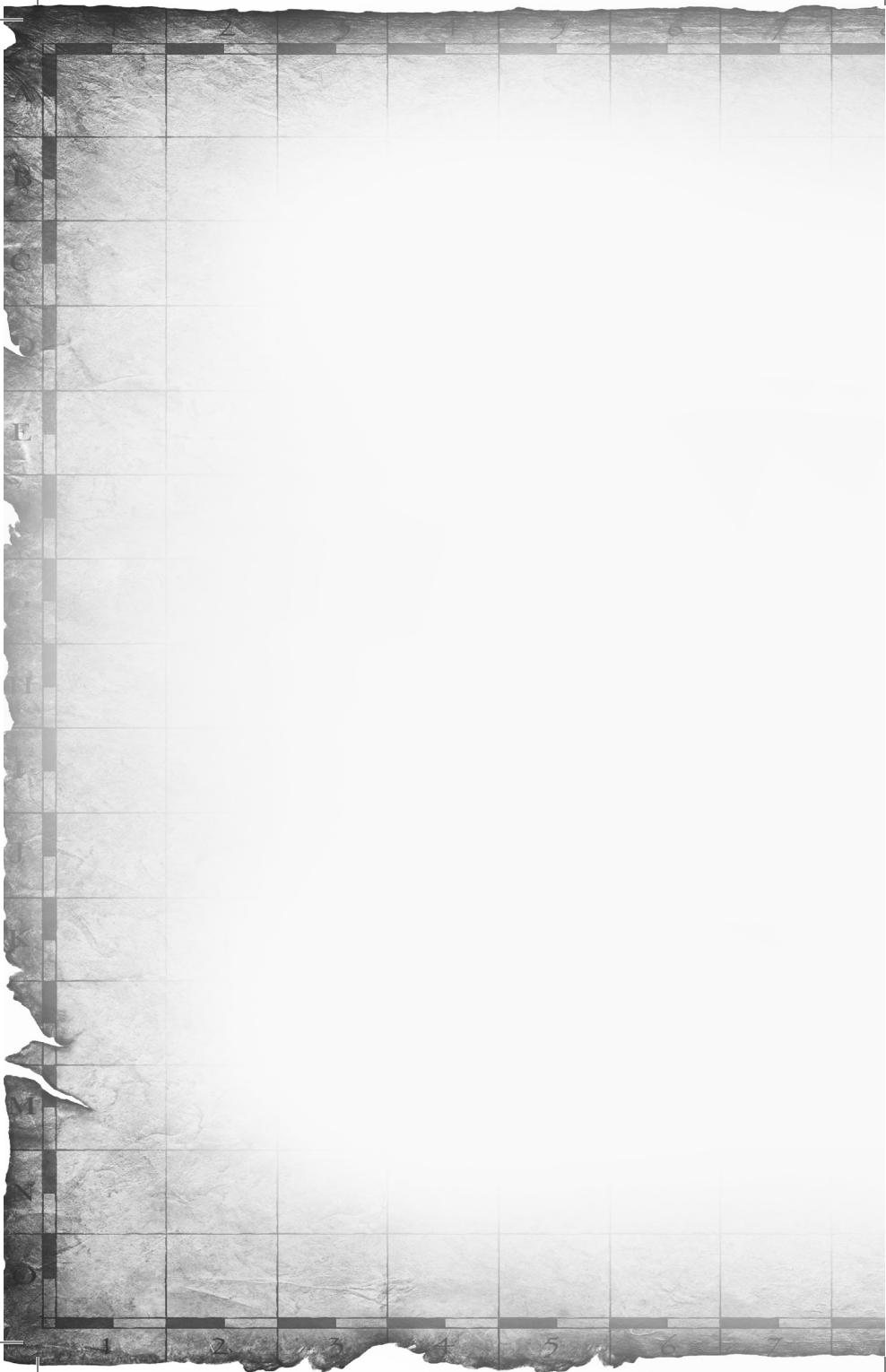

SINBAD'IN MACERALARI

Jack Sailor

**GİZEMLİ
ADAM**

GENÇ HAYAT

GEÇEN KİTABIN ÖZETİ

Sinbad henüz anne karnındayken babası Şahbender, uzun ticaret gezilerinden birine çıkmıştı. Yola çıkarken eşine ve küçük kızına, birkaç hafta sonra döneceğini söylemişti. Haftalar geçmiş ama Şahbender dönmemişti. Talihsiz anne de küçük Sinbad'ı doğurduktan bir süre sonra ölmüştü. Küçük Sinbad, baba şefkatini tanımadığı gibi anne kucağının sıcaklığından da yoksun kalmıştı. Günler birbirini izlemiş ve Sinbad yakışıklı bir delikanlı olmaya başlamıştı. Hayattaki tek yakınları halası Müşire, ablası Kamerzad ve mahalle arkadaşı Saffan'dı. Sinbad, Müşire halasıyla konuştuğu güne kadar mutlu bir yaşantıya sahipti. Ama o gün duydukları, içinde volkanlar patlamasına sebep olmuştu. Daha o günün akşamı, hayatının yönünü değiştirecek bir karar verdi: Babasını aramak için yola çıkacaktı.

Yolculuk için gerekli hazırlıkları tamamladıktan sonra halası, ablası ve Saffan'la vedalaşmıştı. Hayatında ilk kez evinden uzakta kalacaktı. İlk yolculuğunda bir çok kez ölümle burun buruna gelmişti. Ama aynı yolculukta birçok baba dostuyla da tanışmıştı. Yaşlı Beşir Kemmûni, yaşlı Mehran Kindî yolda tanıştığı baba dostlarıydı. Yine o yolculukta ilk kez gemiye binmişti.

Gemi, hiç kimsenin yaşamadığı ıssız bir adanın açıklarında batmış ve Caferi adında bir kazazedeyle birlikte ölümden kurtulmuştu. İssiz adada Halhal adını verdikleri bir yerliyle karşılaşmışlardı. Uygarlıktan uzakta büyümüş bu insanı eğitmeyi başarmışlardı. Gelişen ilginç olaylar sayesinde zavallı genç, yirmi yıl sonra dayısına kavuşmuştu. Halhal'ın sırrı da buydu.

YIRTICI HAYVANLARLA BOĞUŞMA

Bu ıssız ve tuhaf adaya gelişimizin üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti. Gündüzleri avlanarak, yemek hazırlayarak ve gündelik işleri görerek geçiriyorduk. İşimizi bitirdiğimizde ise sahildeki kayalıklara oturup denizi gözlüyorduk. Denizi gözlerken derin sohbetlere dalıyor, birbirimize anılarımızı anlatıyorduk. Gözlerimiz, yükselip alçalan dalgalar arasından görünecek bir geminin ümidiyle ufku tararken buradan kurtulduğumuzda yapacaklarımızı düşünüyorduk. Adada geçen bir yılın ardından insanların arasına dönebilmek ne kadar güzel olacaktı!

Adadan ayrılmayı en çok isteyen ise arkadaşımız Halhal'dı. Okuma yazmayı, insan gibi yaşamamanın kurallarını öğrenmiş, büyüyen bilgi

dağarcığı sayesinde insan olduğunu kavramıştı. En büyük dileği Caferoğulları bağında yaşayan dayısına dönmek ve yaşlı ninesini görmek, annesinin yaşadığı topraklarda yaşam sürmekti. Bazen babası Hamdan'ı, daha önce hiç görmediği babasını hatırlıyor ve onu da görmek istiyordu. Zavallı babası, böyle ıssız ve uygarlıktan uzak bir adada bir oğlu olduğunu bilmiyordu.

Halhal'ın ninesi, babası ve annesi hakkında söyledikleri içimi sızlatıyor, yaralarımı deşiyordu. Benim de bir babam vardı. Hem de aynı onun babası gibi ne gördüğüm, ne de beni görmüş bir babam. Halhal'ın babası gibi o da şu ıssız adada onun özlemiyle yanıp tutuşan bir oğlu olduğunu bilmiyordu.

İşin tuhafı ikimizin babası da bir zamanlar Aden'de yaşamışlardı. Belki aralarında bir dostluk bile kurulmuştu. Tıpkı bugün Halhal ile beni birbirimize bağlayan dostluk gibi.

Yol arkadaşımız Caferi, Halhal'ın kendi yeğeni olduğunu öğrendiğinden beri derin bir sessizliğe kapılmıştı. Adada gömülü kemiklerin kız kardeşine ait olduğunu öğrenmesi onu çok etkilemişti.

Bu gerçeği öğrendiğimiz gün yaşadığı şoktan bir türlü çıkamamıştı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken yeğenini kucaklamış, kucaklamıştı. O gün girdiği sessizlikten bir türlü çıkamıyordu. Halhal ile konuşurken bizi dinliyor, ama tek sözcük olsun etmiyordu. Soru sorduğumuzda kısa cevaplar vererek tekrar derin sessizliğine dalıyordu. Ama gece olup da göz kapakları uykuya dayanamaz hâle gelince yakınımdaki yatağına uzanıyor ve bütün geceyi konuşarak geçiriyordu. Söylediklerinin hemen hepsini duyabiliyordum. Yüreği acı ve kaygıyla doluydu.

Halhal'ın yatağı ise bizden biraz uzaktaydı. Halhal, dayısının konuşmalarını duymadığı için şanslıydı. Tek korkum, dayısının uykuda söylediklerini duyarak hem onu hem de babası Hamdan'ı sevmediği duygusuna kapılmasıydı.

Zamanla Halhal ile aramdaki bağ güçlendi. Onu öz kardeşim gibi seviyordum. Bana yardımlarında samimiyetinin her geçen gün arttığını görüyordum. Bir gün korkunç bir olay oldu.

O gün Caferi'nin ormana gidip yemek için yabani keçi avlaması gerekiyordu. Halhal da ateş

için odun toplayacaktı. Bense sığındığımız mağaradaki eşyaları düzenleyip yemek için hazırlık yapacaktım. Kıtmir'in görevi, sahildeki tepeye çıkıp denizi gözlemektir. Açıkta olsa her an bir gemi geçebilirdi.

Sabahleyin herkes kendi görevini yapmak için mağaradan ayrılmıştı. Öğleden sonra tekrar bir araya gelip yemeğimizi yiyecektik.

Mağaradaki işimi öğleden önce bitirdim. Denizi gözlemekte olan Kıtmir'in yanına gitmek üzere tepeye çıktım. Saatler geçiyor, ne Halhal ne Caferi'den ses çıkmıyordu. Güneş alçalmaya başlamıştı. Ama ikisinden de haber yoktu. Kötü şeyler düşünmeye başlamıştım. Tepeden vadiye doğru indim. Yolda onlarla karşılaşmayı ümit ediyordum. Kıtmir de tepeden ayrılıp peşimden gelmeye başlamıştı.

Birden Kıtmir'in havayı koklarcasına başını çevirmeye başladığını fark ettim. Garip bir koku almış gibiydi. Neden sonra hızla koşmaya başladı. Neredeyse gözden kaybolacaktı. Şaşkınlığımdan sıyrılıp arkasından koşmaya başladım.

Vadinin zeminine indiğimizde uzakta korkunç bir manzarayla karşılaştık. Cesur geçinenler bile

bu manzaradan dolayı dehşete kapılıp korkabilirdi.

Vadinin sonunda bir aslan ile iki adam arasında kıyasıya bir kavga oluyordu. Aslan, birini yaralayıp yere atmış ikinciyle boğuşuyordu. İkinci adam, aslana direniyordu.

Kıtmir olay yerine benden önce varmıştı. Bilincimi yitirmiş hâlde peşinden koşuyordum. Sanki bir şeyler yapabileceğim gibi geliyordu.

Boğuşmanın son anında orada oldum. Caferi yaralı bir hâlde yere serilmişti. Hareketsiz duruyordu. Nefes alıp verdiği bile belli olmuyordu. Ağzından ve burnundan akan kanlar yüzünü kaplamıştı. Kıtmir yanında durmuş yüzündeki kanı temizliyordu.

Halhal ile aslan, tek bir vücut olmuş gibiydiler. Birbirlerine iyice sarılmışlardı. Birlikte düşüyor, birlikte kalkıyorlardı. Neden sonra ikisinin de hareketleri zayıfladı ve elleri tutmaz oldu. İkisinden de kanlar akıyordu.

AİLE SEVGİSİ

Bu korkunç boğuşma sırasında ellerime ve ayaklarıma inme inmiş gibi olmuştu. Ne elimi ne ayağımı kımıldatabiliyordum. Halhal ile aslanın boğuşmasına o kadar dalmıştım ki yerde kanlar içinde yatan Caferi'yi unutmuşum. Çok geçmeden kendimi toparladım ve ağır adımlarla olay yerine yaklaşmaya başladım. Halhal ve aslan hareketsiz yatıyordu. Hemen Caferi'nin yanına koştum ve yüzüne baktım. Kesik kesik nefes alıyordu. Kıtırmir'in yalamaları sayesinde bilincini kazanmaya başlamıştı. Hafifçe hareket etti. O anda yaralarının acısıyla inlemeye başladı.

O sırada arkamda bir hareketlenme hissettim. Dönüp baktığımda Halhal'ın eliyle ölü aslanı üzerinden ittiğini gördüm. Yardım etmek için

kalkacak gibi oldum. Acıyla karışık bir sesle yardım etme girişimimi geri çevirdi:

- Dayım! Dayıma bak! Yaralanmış mı?

Bu tepkisinden etkilenerек karşılık verdim:

- Dayın iyi, sen nasılsın?

Kalkmaya çalışıyor, ama başaramıyordu:

- Beni bırak, dayımla ilgilen, aslan, pençesini yüzüne indirdi. Yarası ağır mı?

Cevap veremedim. Harfler boğazımda düğüm-
lenip kalmıştı. Arkamı dönüp Caferi'ye baktım.
Elimle nabzını kontrol ettim. O sırada gözlerini
açtı ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Dudakları
kıpırdamasına rağmen tek bir sözcük bile söy-
leyemedi.

Yakındaki kaynağa koştum. Mendilimi suya ba-
tırıp yüzünü silmek için hızla geri döndüm. Yü-
zündeki kanları sildikten sonra ayağa kalkması-
na yardım ettim. Yanağındaki küçük bir yara ve
başındaki sıyrık dışında pek bir şeyi yoktu. Tekrar
oturduktan sonra yutkundu ve ağzından bir şey-
ler çıkartmak ister gibi tükürdü. Aslanın ağır pen-
çesi birkaç dişini kırmıştı...

Halhal ise yara bere içindeydi. Yüzünde, ellerinde, sırtında, kısaca her yerinde yaralar vardı. Omuz kemiği ve ayağında incinme olmuştu. Aslan hiçbir kemiğini kıramamıştı.

Saatlerce o ikisinin yaralarını temizleyip pansuman etmekle uğraştım. Oradan ayrılırken çoktan akşam olmuştu. Halhal'ın giysileri neredeyse tamamen yırtılmış olduğu için iri bedeni açıkta duruyordu. O hâlde yanımda yürümek istemedi. Aslanın başına çökerek derisini yüzdü ve bedenini onun postuyla örttü.

Mağaraya vardığımızda zifirî karanlık çökmüştü. Hemen yataklarımıza uzandık ve derin bir uykuya daldık.

Ertesi sabah güneş bizim için çok erken bir saatte doğmuştu. Çünkü dünün yorgunluğundan dolayı uykumuzu tam alamamıştık.

Dostlarımı yatakta bırakıp hem kendim hem de onlar için yiyecek bir şeyler aramaya çıktım.

Mağaradan çıktığımda Kıtmir'in benden önce davranıp bir tavşan avlamış, odun toplamış ve tencereyi getirmiş bir hâlde uyanmamızı beklediğini gördüm.

Tavşanı hep birlikte yedikten sonra mağaranın ağzına oturduk ve bir önceki gün yaşadıklarımızı konuşmaya başladık. Caferi her zamanki gibi suskundu. Halhal olayı şöyle anlattı:

- Odun toplamaya gittiğimde yolum ormandan geçmiyordu. Ama vadide ilerlerken orman tarafından sesler duydum. Dayımı bekleyen bir tehlike olduğunu hissettim. Dikkatle baktığımda ceylanların korku içinde sağa sola kaçıştıklarını gördüm. Vahşi bir hayvan peşlerinde olmalıydı. Dayımın avlanmak için gittiği yerde vahşi bir hayvan dolaşıyordu. Dayımın karşısına çıkarak onu öldürmesinden korktum. Onu uyarmak için ormana doğru koşmaya başladım. Hamd olsun yardımına tam zamanında yetiştim. Aslan ona ansızın saldırmıştı. Ama yetiştim ve aslanla boğuşmaya başladım. Daha önce vahşi bir hayvanla hiç boğuşmamıştım. Allah yardım etmese beni öldürebilirdi.

Sonra seni gördüm Sinbad, Kıtmir'in peşinden geliyordun. O anda biraz daha yüreklendim ve inancım daha da güçlendi. Sonra gördüklerin oldu. Postundan giysi yapmak için de onu öldürdüm.

Halhal bunları anlattıktan sonra dayısına dönerek içten bir sesle sordu:

- Şimdi nasılsın dayıcığım? Acı hissediyor musun?

Ama dayısı cevap vermedi. Belki de yanaklarından süzülen iki damla yaş en güzel cevap olmuştu.

Bu olaydan sonra dayı yeğenin birbirlerine bakışlarında çok büyük değişiklikler oldu. Bunlar içten ve duygu dolu bakışlardı. Caferi'nin gece konuşmaları da değişmiş ve artık farklı şeyler söylemeye başlamıştı. Bir gün büyük bir sürpriz oldu ve Caferi hiç beklemediğimiz biçimde söze başlayarak şöyle dedi:

- Aden'e birlikte gitme sözü veriyor musunuz? Annemlerin yanına dönmeden orada dayımın oğlu Hamdan'la buluşup özlem gideririz.

Kalbi sevinçle dolan Halhal coşkuyla sordu:

- Babam ve ninemle de görüşeceğiz değil mi?

Sonra dayısının boynuna sarılarak başını, yanaklarını ve alnını öpmeye başladı. Yeğen ile dayının sevinç gözyaşları birbirine karışmıştı.

ÇIKIŞ YOLUNDA

Babama, ablama, halama ve mahalle arkadaşım Saffan'a duyduğum özlem giderek artıyordu. Halhal ile dayısı arasında yaşanan duygusal ortam beni de heyecanlandırmıştı.

Dayısı Aden'e gitmekten söz ettiğinden beri Halhal'ın, babasına, ninesine ve annesinin doğup büyüdüğü topraklara duyduğu hasret de giderek artıyordu.

Caferi de yeğenini bir an önce Aden'deki babasına götürme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Yeğeni tarafından aslanın elinden kurtarıldığı günden beri tümüyle değişik bir insana dönüşmüştü.

Bu arada Kıtımir'i de unutmamam gerekir. O da en az bizim kadar bu ıssız adadan kurtulmak,